

Poradiť ľuďom,
aby boli vegetariáni.
Byť úprimný, áno?
Poskytnúť ľuďom
všetky informácie.
Majú tú moc.
Napríklad vláda a médiá
to môžu robiť každý deň,
môže to ísť v televízii,
až kým táto informácia
nezačne rezonovať
vo všetkých kútoch Zeme.
A potom musia
zmeniť aj zákon.

Možno mám duchovnú moc,
ale nemám svetskú moc.
Svetská moc nie je
v mojich rukách, rozumiete?
Je v rukách prezidentov,
premiérov,
zákonodarcov,
kongresov,
parlamentov
všetkých krajín, áno?
Ja im môžem len napísať,
môžem len niečo navrhnúť
alebo dať informácie.
Naša skupina je malá
a takmer neznáma,
až doposiaľ.
Je to také naliehavé, že sme
museli založiť televíziu, áno?
A takto sa ľudia o nás
dozvedeli trochu viac.
Keby ste predtým išli von
na trhovisko alebo inam...
Sme malá skupina.
Skutočne už robíme všetko,
čo je v našich silách.
Nemôžem od vás očakávať
oveľa viac.
Som skutočne veľmi vdáčna
za všetko,
čo už robíte,
pretože sme
veľmi malá skupina
a musíme robiť
tak veľa vecí.
Musíme

zhromažďovať informácie,
písať scenáre do televízie,
prekladať relácie do
všetkých možných jazykov
a musíme zachraňovať ľudí
– mám na mysli
pomoc pri katastrofách –
a okrem toho máme chodiť
na skupinovú meditáciu,
aby sme sa udržali v poriadku
aj po duchovnej stránke.
A máme svoje rodiny,
o ktoré sa musíme postarať.
Aj ja mám rodinu.
Nebud'te závistliví –
mám rodinu.
Mám mnoho vtákov,
veľa psov. Oni si vyžadujú
pozornosť 24 hodín denne,
ak ju môžem dať.
Viete, čo myslím?
Obetovala som už mnoho –
myslím ich.
Predtým zvykli spávať
pri mne po celý čas.
Teraz ich musím
dávať zvlášť.
Hrávam sa s nimi cez deň
a podobne
ale večer už nie.
Pretože musím meditovať,
musím premýšľať,
čo urobíme ďalej,
musím myslieť na ďalšie
veci, ktoré treba urobiť,
rozumiete mi?
Všetky veci,
o ktorých musím premýšľať,
všetky odpovede,
všetky problémy,
ktoré musím vyriešiť
kvôli svetu, a čo ešte
môžem urobiť, atď., atď.
Potrebujem pokoj, ešte
viac pokoja než predtým.
Potrebujem viac meditácie
než kedy predtým,
takže už obmedzujem
aj jedenie.
Jem iba ovocie –

skutočne, iba ovocie.
Väčšinou len na obed,
to je všetko, nie je čas.
A musím skracovať čas
na hranie so psami a vtákmi.
Nemôžem ich už nechať
spávať vedľa mňa,
pretože hoci spia,
nespia neustále.
Ak ja vstanem
a niečo robím,
ak pracujem,
zasvietim svetlo a oni
všetci sa zobudia a pýtajú sa:
„Čo sa deje?
Čo sa deje?“ Niektorí.
Ak sa jeden spýta, ak zašteká,
potom sa zvyšok pridá
ako orchester.
A potom vtáky hneď vedľa,
nevedia nič,
zobudia sa: „Ahoj, ahoj“
a potom všetky ostatné vtáky
tiež: „ahoj“ a potom,
ach môj Bože,
celý dom.
Viete, čo myslím?
A niekedy keď meditujem,
psy chrápu.
Áno, nie jeden – dva, tri,
štyri, päť.
Je to ako orchester.
To nie je také zlé,
ak pokračujú takto,
ako nudná
monotónna hudba,
vtedy to nie je také zlé.
Dokážem sa s tým vyrovnávať.
Ale niekedy
kopnú do dverí,
škrabú o stenu,
kopnú do mojej postele.
Niektorí z nich
radi spia pod posteľou...
Obyčajne nemám posteľ.
Teraz pre mňa vyrobili
malú posteľ, takú krátku,
a malé psy radi
spia pod ňou. Cítia sa tam
chladnejšie a príjemnejšie.

Kopú do tej posteľe
a niekedy spadne prikrývka
na dlážku
a oni sa do nej zavinú;
celú prikrývku stiahnu preč,
odkráčajú s ňou
a ja musím vstať
a naháňať ich.
„Hej! Vy máte
prirodzenú prikrývku,
ja nie.
Vráťte mi ju.“
Chápete, oni majú kožušinu,
necítia chlad. Ja áno.
Musím sa trochu prikryť.
Ale niekedy spia
aj na mojej posteli
a tiež stiahnu prikrývku.
Všetky prikrývky trochu
prevísajú na dlážku
a oni ju stiahnu
a odkračajú s ňou.
Povláčia ju
po celej dlážke,
potiahnu ju cez
ďalších psov
a tie sa zľaknú,
zobudia sa a štekajú
a potom... všetko.
Je to veľmi hlučné.
Dobre, to sa deje,
keď sa zobudia.
Dokonca i keď spia,
aj oni rozprávajú zo sna,
rozprávajú zo sna.
Ako keď vy spíte
a rozprávate o sna,
psy to robia tiež.
Takže som musela obmedziť
veľkú časť súkromia,
áno, veľkú časť.
Aj moji rezidenti trpia.
Nemusia,
ale chcú ma podporiť,
tí, ktorí žijú
v mojej blízkosti,
je ich len pár, nemyslím
všetkých rezidentov.
Hovorím: „Dobre, jeme
surovú stravu. Ja jem surovú

stravu, ak si vy chcete variť,
varte si prosím sami.
Nepokúšajte mňa.
Nemám na to čas.“
Ale aj oni sú na surovej
strave, jedia surovú stravu.
Oni zjedia aj trochu tofu
atď., ale ja sa nemôžem
zdržiať ani s tým.
Z času na čas áno,
keď je to hneď po ruke,
ale v tejto chvíli
nerobím už ani to.
Je to náročné na trávenie.
Jem teraz len symbolicky.
Takže neviem, čo iného
vám mám ešte poradiť, áno?
Pretože my všetci už robíme,
čo je v našich silách.
Som si istá, že vy doma
tiež toho obetujete veľa,
podobne ako ja.
Podobne aj vy obmedzujete
mnoho svojich aktivít,
chodíte menej von
a podobne,
aby ste zjednodušili
svoje životy
a mali viac času
na meditáciu,
na distribúciu letákov,
na pomoc
v reštaurácii „Loving Hut“
a všetky ostatné veci.
Na návštevu knižných,
vegetariánskych
a ekologických veľtrhov –
som si istá,
že máte tony vecí na práci
a som na vás už veľmi,
veľmi hrdá.
Ak si myslíte, že si môžete
nájsť viac času a robiť viac,
potom to prosím urobte.
Rozdávajte viac letákov.
A tiež meditujte viac
pre svet.
Zdieľajte zásluhy so svetom.
Modlite sa, aby sa ľudia stali
vegetariánmi a podobne.

Dá sa povedať, že
my už využívame naplno
svoje pracovné sily
na všetky možné veci,
ktoré iní ľudia nemôžu robiť
alebo ich nerobia, alebo
nevedia, že ich treba robiť,
alebo ich nechcú robiť.
Dvíhame už celý svet
na pleciach
našej malej skupiny.
Som si istá, že už robíte
všetko, čo je vo vašich silách,
okrem toho, že si plníte svoje
povinnosti doma, v práci,
svoje spoločenské povinnosti
a všetky ostatné.
Som na vás všetkých
už veľmi hrdá. Nemôžem
vám dosť poďakovať.
Už nemôžem žiadať viac.
Nechcem už žiadať viac,
pretože viem, že už robíte
všetko, čo je vo vašich silách,
už robíte maximum
a využívate každú minútu
svojho času, však?
Je to tak?
Áno, či nie? (Áno.)
Áno, viem to.
Vidíte?
Všetko viem.
Iba ak viete o niečom
lepšom, čo mi môžete
povedať, čo ešte môžeme
urobiť pre svet?
Chcem vám len veľmi pekne
poďakovať za to, čo robíte
pre Matku Zem,
a za všetko, čo robíte,
za vašu inšpiráciu
a za silu, ktorú nám dávate.
Ďakujem vám,
aj ja vám ďakujem.
Nie som sama.
Sama by som nedokázala nič.
Ďakujem vám všetkým.
Vy všetci ste tí najlepší,
ktorých mám, hrdinovia,
áno, moji hrdinovia.

Vy ste moji hrdinovia.
Mala by som vám všetkým
dať ocenenie Žiarivý svetový
hrdina – vám všetkým.
Ale dávam vám ho
vo svojom srdci, áno? A vy
ho prijmite vo svojom srdci.
Aj tak nepotrebuje
toto všetko; urobili by ste to
aj tak, však? Áno.
Nepotrebuje toto všetko.
Preto vás nechválím
príliš veľa,
nedávam vám
žiadne ocenenia, nič
pretože Nebo vás odmení.
A čokoľvek robíme, myslím,
že je to naša povinnosť.
Žijeme v tomto svete,
musíme zachrániť tento svet.
Obyvatelia sveta
sú naši blížni,
naši bratia a sestry
v jednej veľkej
globálnej rodine.
Ak má vaša rodina problémy,
musíte ich zachrániť.
Musíte urobiť všetko,
čo je vo vašich silách,
aby si uvedomili,
že aj oni môžu pomôcť
zachrániť seba.
To je to, čo robíme. Áno?
Vy všetci to viete,
preto vám neďakujem
neustále,
pretože viem,
že ste skvelí, inteligentní
a že ste dobrí.
Dobre, ešte niekto?
Ste šťastní?
Áno, ďakujem vám.
Mimochodom,
zabudla som vám povedať.
Napríklad medvede,
keď sa ukladajú
na zimný spánok,
pýtali ste sa, či majú sny
alebo nie, však? (Áno.)
Majú.

Majú vízie
a to všetko.
Presne ako vy,
keď meditujete
a máte vízie, áno?
Vízie alebo sny,
niekedy sny,
niekedy vízie,
nádherné vízie,
jasné vízie, dobre?
Ctená Mama
Ching Hai.
Už zasa ma voláte „Mama“.
Všetci spolu-zasvätení
v provincii Heilongjiang
v Číne
vás majú radi
a chýbate im každú minútu.
Predovšetkým prajeme
Majsterke viac a viac krásy
(Ďakujem vám.)
a zdravia.
Ďakujem vám.
Vaše „deti“ žijúce
v provincii Heilongjiang
uviedli vašu veľkú víziu
„Buďme vegáni,
žime ekologicky,
tým zachránieme planétu“
do praxe.
Lásku k našej mame
sme premenili na činy,
snažíme sa, ako len môžeme,
robíme vegánske buchty
a vegánske ryžové guľky.
Niektorí z nás ich
rozdávajú ľuďom zadarmo.
Zadarmo?
Niektorí z nás ich predávajú
za veľmi nízku cenu.
Chcem vám dnes povedať
dobré správy.
V provincii Heilongjiang
bolo otvorených pár
vegetariánskych reštaurácií,
ktoré otvorili
Budhisti čistej zeme
a teraz
naši spolupracujúci
otvorili tri ďalšie

vegánske reštaurácie
rôznej veľkosti.
Ďalší zasvätený tiež
otvára vegánsku reštauráciu,
v septembri.
Teraz prebieha rekonštrukcia
pred otvorením.
Gratulujem!
Ďakujem vám, Majsterka.
Keď zasvätení otvárajú
vegánske reštaurácie,
ostatní zasvätení tiež
považujú tie reštaurácie
za svoje vlastné miesta.
Na Budhove narodeniny,
a tiež na 1. a 15. deň
každého mesiaca,
keď je práce príliš veľa,
zasvätení dobrovoľne
pomáhajú, čo ukazuje
zázračnú silu našej
Quan Yin rodiny.
(Áno!) Sme jednotní.
18 členov z nášho centra
prišlo tento krát
navštíviť Majsterku.
Sme takí vďační za milosť
Mamy Majsterky
a za duchovné pozdvihnutie
od Boha.
Cítim sa taká stará.
Beriete nás domov.
Sme naveky vďační
Mame Majsterke.
To je všetko.
Ste vítaní.
S radosťou.
Stále ma voláte „Mama“
preto sa cítim veľmi stará.
Vy máte svoje deti
a mňa voláte „Mama“.
Majsterka, ako sa máte?
Fajn. A vy?
Rada by som sa podelila
so všetkými
o niekoľko krásnych
skúseností, ktoré sme mali
počas rozdávania letákov
„Buďte vegáni,
žite ekologicky,

tým zachránite planétu“.
(Áno.) Mnohí z našich spolu-zasvätených chodili rozdávať letáky do areálov univerzít. Keď si univerzitní študenti prečítali letáky, boli veľmi vnímaví. Dobrovoľne nám pomáhali rozdávať letáky v priestoroch svojej univerzity a na internátoch. Hovorili tiež:
„Blížia sa naše prázdniny. Keď pôjdeme domov, tiež zoberieme tieto letáky a rozdáme ich svojej rodine a priateľom.“
A čo viac, mnohokrát sme rozdávali letáky pasažierom v autobuse – každý cestujúci dostal jeden leták. Keď sme sa chystali vystúpiť z autobusu na našej zastávke, obzreli sme sa späť a videli sme všetkých cestujúcich pozorne čítať tie letáky. Ten okamih bol veľmi dojímavý. Všetci cestujúci v autobuse to čítali. Jedna zo sestier, ktorá je na dôchodku, išla pred vstup do úradu mestského zastupiteľstva rozdávať letáky. Po prečítaní nášho letáku jeden člen personálu mestského zastupiteľstva povedal: „Viem, že ste žiaci Najvyššej Majsterky Ching Hai.“ Ten je dobrý!
„Ste hrdinovia spomedzi hrdinov!“
(Skutočne?) To povedal. A dodal:
„Všetci žiaci Najvyššej

Majsterky Ching Hai sú dobrí.“
Samozrejme!
Vravela som to. Ako to vedel?
Nepredpokladalo by sa, že to vie. Aj my sme na to boli zvedaví. Tá sestra nám povedala:
„Nechápem, ako je možné, že pozná meno našej Majsterky?“
Povedal to veľmi jasne. Áno. Povedal:
„Ste hrdinovia spomedzi hrdinov!“
Keď sme počuli tieto slová od člena personálu mestského zastupiteľstva, boli sme dojatí k slzám. (Skutočne?) Áno! Sme veľmi šťastní, pretože je to uznanie priamo od člena personálu mestského zastupiteľstva. Áno. Jedna zo zasvätených kúpila farebnú tlačiareň, na tlačenie vegánskych receptov a obrázkov stiahnutých z internetu. Tlačí mnoho kópií každý týždeň a pravidelne ich posiela svojim susedom a priateľom, aby si podľa toho mohli variť vegánske jedlá. Odozva bola veľmi dobrá. Po prečítaní receptov sa mnohí ľudia stali vegánmi. Okrem toho niektorí naši zasvätení dali dohromady peniaze a prenajali niekoľko akrov pôdy na predmestiach. Pestujeme tam bio zeleninu. (Skvelé!) Začali sme zberať úrodu koncom minulého mesiaca.

To je skvelé! Skvelé!
Naše paradajky sú obzvlášť dobré. To je skvelé!